

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: P. M.**, bytem x, zastoupen JUDr. Viktorem Rossmannem, advokátem se sídlem Senovážné náměstí 1464/6, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č. j. KRPS-76024-45/ČJ-2012-0100KR-PK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č. j. KRPS-76024-45/ČJ-2012-0100KR-PK, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12.342 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Viktora Rossmanna, advokáta.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 29. 4. 2014 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ekonomického ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 21. 11. 2013, č. j. KRPS-76024/ČJ-2012-0100VO-RG42, kterým bylo rozhodnuto o náhradě škody za poškození zdraví spojené s pracovním úrazem, k němuž došlo při výcviku služební přípravy. Žalobci byla tímto rozhodnutím přiznána náhrada za bolest (152 bodů) ve výši 18.240 Kč a náhrada za ztížení společenského uplatnění (900 bodů) ve výši 108.000 Kč, tj. celkem náhrada ve výši 126.240 Kč.

Žalobce tvrdí, že napadeným rozhodnutím žalovaný porušil ustanovení § 104 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) ve spojení s vyhláškou č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 440/2001 Sb.“), neboť snížení bodového ohodnocení odškodnění bolesti a společenského uplatnění nemá oporu v provedeném dokazování a rozhodnutí žalovaného tedy stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

V žalobě žalobce rekapituluje skutkový stav. Uvádí, že dne 21. 2. 2012 se účastnil výcviku služební přípravy v prostorách tělocvičny Dopravního inspektorátu v Benešově, při němž utrpěl úraz. Poúrazový zdravotní stav žalobce hodnotil mj. MUDr. J. Č., posuzující lékař Pražské správy sociálního zabezpečení, který v posudku o invaliditě uvedl, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je periodická depresivní porucha - ve fázi těžké, stav po úrazu hlavy a C páteře, kontuzní poranění mozku a krční páteře, cervico kraniální syndrom, degenerativní změny v C5 – C7, lehká reziduální paraparéza DKK objektivizovaná na MEP a SSEP. Na základě tohoto posouzení byla Ministerstvem vnitra, orgánem sociálního zabezpečení u žalobce konstatována invalidita třetího stupně se vznikem ke dni 6. 2. 2013. Žalobce byl též dne 20. 6. 2013 propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona.

Žalobce poukazuje dále na bodové ohodnocení odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění ošetřujícího lékaře MUDr. M. B. ze dne 25. 6. 2013, které stanovilo po zvýšení bodového ohodnocení o 50% odškodnění bolesti na 708 bodů a ztížení společenského uplatnění na 2.700 bodů, celkem 3.408 bodů. Lékařská poradní komise č. 2 Oblastního zdravotnického zařízení MV Praha (dále jen „lékařská poradní komise“) snížila bodové ohodnocení s tím, že kontuze krční míchy není řádně doložena a navýšení bodového ohodnocení odškodnění bolesti považuje za neodpovídající nadhodnocení. U ztížení společenského uplatnění neuznala středně těžké omezení hybnosti krční páteře kvůli nedostatečně doložené přímé souvislosti se vznikem úrazu, dále neuznala poúrazovou paraparézu s tím, že ta je nejspíš již odeznělá. Navýšení bodového ohodnocení ztížení společenského uplatnění považovala komise taktéž za neodpovídající nadhodnocení.

Žalobce však považuje závěry lékařské poradní komise za nepodložené, neboť komise vychází pouze ze svých domněnek, aniž by si opatřila revizní znalecký posudek nebo vyslechla ošetřujícího lékaře. Žalobce je přesvědčen, že jeho zdravotní stav je v příčinné souvislosti se služebním úrazem a je prokázán zdravotní dokumentací. Dále žalobce uvádí, že služební funkcionář má postupovat podle § 8 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb., z nichž vyvozuje, že funkcionář je vázán posudkem ošetřujícího lékaře, zde tedy bodovým ohodnocením MUDr. B. To však žalovaný nevzal v potaz. Dále žalovaný nepřihlédl k dalším faktorům, na nichž závisí zvýšení základní částky odškodnění, jako osobní a sociální poměry žalobce a způsob jeho života v době před úrazem a po něm. Žalobce uvádí, že jeho odvolání bylo projednáno senátem poradní komise ředitele krajského ředitelství policie, složeným z neoborníků z lékařského oboru, který nemohl kvalifikovaně posoudit odvolání žalobce.

Žalobce také namítá, že se žalovaný nevyrovnal s odvolacími námitkami žalobce a že žalovaný své rozhodnutí neodůvodnil. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých důvodů

žalovaný potvrdil rozhodnutí vydané správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni, neboť žalovaný pouze konstatoval, že správní orgán v prvním stupni měl dostatečnou lékařskou dokumentaci k tomu, aby mohla lékařská poradní komise kvalifikovaně posoudit diagnózu žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že při rozhodování o náhradě škody postupoval v souladu se zákonem a s interními předpisy. Žalovaný se domnívá, že závěry rozhodnutí jsou opřené o pečlivé prozkoumání skutkového stavu, což plyne zejména ze zápisu z jednání lékařské poradní komise. Jedná se o poradní orgán, jehož závěry je žalovaný vázán. Navýšení bodového ohodnocení o 50% komise nepovažovala za dostatečně odůvodněné. Žalovaný má za to, že výše bodového ohodnocení podle § 6 odst. 1 a § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. by měla být stanovena jedinečně rozhodnutím soudu na základě znaleckého posudku a nikoliv na základě žalobcem předloženého lékařského posudku. Dále má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno. Jestliže žalobce po zamítavém stanovisku lékařské poradní komise setrval na svých tvrzeních a nepředložil jiné důkazy, např. znalecký posudek, nemohl žalovaný než potvrdit rozhodnutí vydané správním orgánem v prvním stupni. Závěrem žalovaný poukazuje na svou povinnost postupovat s péčí řádného hospodáře ve smyslu § 14 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a o jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, který žalovanému nedovoluje přiznat vyšší náhradu, než umožňuje zákon.

Ze správních spisů předložených žalovaným má soud zjištěno, že napadeným rozhodnutím žalovaného bylo potvrzeno rozhodnutí ekonomického ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 21.11.2013, č.j. KRPS-76024/ČJ-2012-0100VO-RG42, kterým byla žalobci přiznána částka 18.240 Kč na náhradě za bolest ohodnocenou 152 body a částka 108.000 Kč na náhradě za ztížení společenského uplatnění ohodnoceného 900 body, celkem tedy 126.240 Kč. Rozhodnutí vychází ze závěrů lékařské poradní komise, která přezkoumala lékařský posudek o bolestném a snížení společenského uplatnění znějící na 708 a 2.700 bodů. Uvedený posudek vyhotovil MUDr. M. B., Ph.D., a podává se z něho, že žalobce utrpěl dne 21. 2. 2012 na služební přípravě úraz, za který bylo MUDr. B. stanoveno odškodnění bolesti ve výši 472 bodů, dále zvýšené o 50% na 708 bodů a odškodnění bolesti ve výši 1.800 bodů, dále zvýšené o 50% na 2.700 bodů. K posudku je přiložena zpráva ošetřujícímu lékaři vypracovaná dne 4. 12. 2012 Psychiatrickou léčebnou Bohnice, MUDr. J. H., závěrečná zpráva ÚVN, psychiatrického oddělení ze dne 8. 2. 2013 vypracovaná MUDr. P. N. a zpráva MUDr. K. Č. o ambulantním vyšetření žalobce v den úrazu (dne 21. 2. 2012) v nemocnici Rudolfa a Stefanie Benešov. MUDr. B. stanovil náhradu za bolest za klasifikaci poškození zdraví S 000 – povrchní poranění vlasové části hlavy (1% těl. povrchu), S 134 – Podvrtnutí a natažení krční páteře, S 1402 – kontuze krční míchy, S 1421 poranění nervového kořene krční míchy (5. – 7. kořen). Dále stanovil náhradu za ztížení společenského uplatnění za klasifikaci poškození zdraví 015 - vážné duševní poruchy po jiných těžkých poraněních kromě poranění hlavy, 0743 poúrazové omezení hybnosti páteře středně těžkého stupně s příznaky kořenového dráždění, 0750 poúrazová paraparéza.

Žalobce podal proti rozhodnutí ekonomického ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje odvolání, v němž shrnul vznik úrazu, následnou léčbu a následky úrazu, poukázal na bodové ohodnocení provedené MUDr. M. B. Namítal, že jeho stávající zdravotní stav je v příčinné souvislosti se vznikem úrazu a že vyplývá z lékařské dokumentace. Závěr

lékařské komise označil za nepodložený. Dále poukázal na vázanost služebního funkcionáře lékařským posudkem posuzujícího lékaře, z něhož jedině lze učinit relevantní závěry o bolestném a o ztížení společenského uplatnění.

Žalobou napadené rozhodnutí podrobně rekapituluje odvolací námitky žalobce a stanovisko ekonomického ředitele k odvolání. Žalovaný vzal za prokázaný děj vedoucí ke vzniku úrazu žalobce dne 21. 2. 2012, ukončení služebního poměru příslušníka Policie ČR z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby, dále uznání invalidity třetího stupně. Dále napadené rozhodnutí konstatuje, že posudek o bolestném (708 bodů) a posudek o ztížení společenského uplatnění (2.700 bodů) byly zaslány lékařské poradní komisi k posouzení a potvrzení. Následně napadené rozhodnutí opisuje zápis o jednání lékařské poradní komise ze dne 3. 10. 2013. Komise doporučila přiznat náhradu za bolest za klasifikaci poškození zdraví S 000 – povrchní poranění vlasové části hlavy (1% těl. povrchu), S 134 – Podvrtnutí a natažení krční páteře, S 1421 – poranění nervového kořene krční míchy. Dále navrhla přiznat náhradu za ztížení společenského uplatnění za klasifikaci poškození zdraví 015 – vážné duševní poruchy po jiných těžkých poraněních kromě poranění hlavy. Tyto závěry komise žalovaný označuje za závazné. Napadené rozhodnutí posléze konstatuje, že služební funkcionář zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, za tím účelem si opatřil dostatečné podklady a na základě uvedených skutečností rozhodl.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, k čemuž si opatřil souhlas obou účastníků podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Po zjištění, že žaloba byla podána osobou oprávněnou a včas (§ 196 odst. 1 služebního zákona) se soud nejprve zabýval tím, zda žalobce správně označil osobu, které náleží pasivní legitimace v tomto řízení. Žalobce v žalobě označil za žalovaného Českou republiku, Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Praha – venkov – JIH Dopravní inspektorát. V návaznosti na vyjádření žalovaného k žalobě pak žalobce označení žalovaného korigoval v podání ze dne 25. 6. 2014 tak, že jím je Policie České republiky – Krajské ředitelství policie Středočeského kraje.

Z vyličení rozhodujících skutečností, jak je obsaženo v žalobě, však plyne, že ve věci rozhodoval nejprve náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje pro ekonomiku, o odvolání pak ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje. Žalobce se domáhá zrušení obou těchto rozhodnutí.

Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. V dané věci je tímto správním orgánem služební funkcionář, jenž rozhodl o odvolání žalobce, tj. ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56, k pasivní legitimaci uvedl, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*). Soud proto jako s žalovaným v tomto řízení jednal s ředitelem Krajského

ředitelství policie Středočeského kraje. Z žaloby jednoznačně plyne, že je napadáno jím vydané rozhodnutí, takže nesprávné označení žalovaného nevyvolává pochybnosti o tom, jaký akt je napadán, kdo jej vydal, a tedy kdo má správně vystupovat v tomto řízení jako žalovaný. Nesprávné označení žalovaného správního orgánu tedy nebrání věcnému projednání žaloby.

Žalobce napadenému rozhodnutí mimo jiné vytýká, že se v něm žalovaný nevyrovnal se žalobcovými odvolacími námitkami a že žalovaný své rozhodnutí řádně neodůvodnil, namítá tedy, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

S ohledem na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanoví požadavky na odůvodnění rozhodnutí, je třeba, aby se správní orgán vypořádal se všemi námitkami účastníků řízení, a to takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možné dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (stejně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Pokud odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nesplňuje dostatečně zmíněné požadavky, může být zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tento závěr se uplatní i pro odvolací řízení, kdy nevypořádání se s uplatněnými odvolacími námitkami způsobuje nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí.

Žalobce v odvolání (podobně jako v žalobě) brojil proti závěrům lékařské poradní komise, které vytýkal, že svůj závěr postavila na nedostatečně zjištěném zdravotním stavu žalobce, zejména neuznala jako následek úrazu kontuzi krční míchy, ačkoli to jednoznačně plyne ze zdravotní dokumentace žalobce. Též zpochybnila, že k omezení hybnosti páteře středně těžkého stupně došlo v souvislosti s úrazem, ačkoli i toto poškození zdraví žalobce je doloženo zdravotnickou dokumentací, z níž je i zjevná jeho souvislost s úrazem. Žalovaný na výtky směřované proti závěrům lékařské poradní komise reagoval tak, že tyto závěry jsou pro něho závazné, a to s ohledem na čl. 15 odst. 2 písm. f) nařízení Ministerstva vnitra č. 48 ze dne 12. 7. 2007 (dále jen „nařízení Ministerstva vnitra“). Také odkázal na skutečnost, že totéž zdravotnické zařízení provedlo dne 28. 2. 2013 přezkumné řízení ve věci zdravotní způsobilosti žalobce, při kterém byla stanovena zdravotní způsobilost „D“. Toto zdravotnické zařízení tudíž má podle žalovaného dostatečné množství lékařské dokumentace týkající se žalobce, aby mohlo kvalifikovaně posoudit diagnózy uvedené v posudku MUDr. B. ze dne 25. 6. 2013.

Ačkoli je vypořádání žalobcových námitek dosti stručné, je z něho patrné, že hlavním argumentem, kterým žalovaný odvolání žalobce zamítl, byla tvrzená závaznost hodnocení provedeného lékařskou poradní komisí. Na dostatek podkladů pak žalovaný usuzoval s odkazem na předchozí lékařské hodnocení zdravotní způsobilosti žalobce, které vedlo k ukončení služebního poměru žalobce. Byť je třeba připustit, že si lze představit i podrobnější argumentaci (například odkazem na konkrétní lékařské zprávy), má soud za to, že za popsané situace nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tento závěr soudu nicméně neznamená, že by závěry žalovaného byly správné.

Soud se tedy s ohledem na přechodí závěr mohl věcně zabývat napadeným rozhodnutím, a to v rozsahu uplatněného žalobního bodu spočívajícího v tom, že žalovaný měl porušit ustanovení služebního zákona a vyhlášky č. 440/2001 Sb. tím, že chybně (na základě neúplně zjištěného skutkového stavu) určil výši přiznané náhrady.

Jednotlivé nároky příslušníka bezpečnostního sboru na náhradu škody při služebním úrazu nebo nemoci z povolání jsou stanoveny v § 101 služebního zákona. Předpokladem odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu způsobenou příslušníkovi tohoto sboru služebním úrazem je, že došlo ke služebnímu úrazu, příslušníkovi sboru vznikla škoda a že mezi těmito dvěma prvky existuje příčinná souvislost, tedy že škoda je přímým následkem služebního úrazu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 136/2011 – 109). Prvním úkolem služebního funkcionáře, který rozhoduje ve správním řízení o náhradě škody způsobené služebním úrazem, je tedy posouzení vzniku nároku příslušníka na náhradu škody podle shora uvedených kritérií, a to na základě podkladů, které si služební funkcionář opatří a z nichž bude moci učinit jednoznačný závěr o základu nároku příslušníka. Až ve chvíli, kdy bude zjištěno, že příslušník má nárok na náhradu škody, přistoupí služební funkcionář ke zkoumání výše nároku. V této věci je mezi stranami nesporné, že došlo ke služebnímu úrazu. Spor je však o to, jaké poškození zdraví žalobce při služebním úrazu utrpěl a jaká výše odškodnění žalobci proto náleží.

O žádosti osoby ve služebním poměru o poskytnutí náhrad podle § 101 služebního zákona vede služební funkcionář správní řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010 – 109). Byť jde o řízení upravené zvláštním zákonem (služebním zákonem), použije se subsidiárně s ohledem na § 1 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) správní řád. Správní řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy, která se promítá do ustanovení § 180 služebního zákona. Podle § 180 služebního zákona je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 180 odst. 1 služebního zákona). Důkazem je vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje (§ 180 odst. 2 služebního zákona). Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že bylo povinností žalovaného, nikoliv žalobce, opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Citovaná ustanovení rovněž demonstrativně vyjmenovávají, jaké důkazní prostředky mohou ke zjištění skutkového stavu sloužit, přičemž není stanoveno, že by některý z nich měl přednost před jiným.

Na věc pak stále dopadá novým občanským zákoníkem (zákon č. 89/2012 Sb.) zrušená vyhláška č. 440/2001 Sb., ve znění vyhlášky č. 50/2003 Sb. (vzhledem k datu vzniku škody, resp. vzniku služebního úrazu), podle jejíhož § 8 zpracovává lékařský posudek za účelem stanovení výše odškodnění ošetřující lékař. Pokud tento lékařský posudek vykazuje vady, je na místě pokusit se tyto odstranit, k čemuž je příslušný opět ošetřující lékař. Má-li pak služební funkcionář i nadále o skutkovém stavu pochybnosti, je nutno ustanovit znalce, a to postupem podle zákona o znalcích a tlumočnících, resp. vyhlášky k provedení tohoto zákona, ve spojení s § 56 správního řádu. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010 – 109).

K řádnému zjištění skutkového stavu může vedle uvedených důkazů přispět také odborné vyjádření, které by za určitých okolností mohlo společně s lékařským posudkem

ošetřujícího lékaře k zjištění skutkového stavu postačit s tím, že vypracování znaleckého posudku by nebylo zapotřebí. Tak by tomu mohlo být například v situaci, kdy by odborné vyjádření poukázalo na vady lékařského posudku, které by posléze byly ošetřujícím lékařem, který tento posudek vyhotovil, odstraněny.

Povahu odborného vyjádření má v dané věci stanovisko poradní lékařské komise, které si správní orgán prvního stupně vyžádal s odkazem na čl. 15 odst. 2 písm. f) nařízení Ministerstva vnitra. Fakt, že bylo toto odborné vyjádření vyhotoveno lékařskou komisí, pro jejíž existenci a činnost je podkladem pouhá vnitřní norma, sám o sobě nepůsobí jeho nepoužitelnost jako důkazního prostředku. Žalovaný se však mylí v tom, že tímto důkazem je při svém rozhodování vázán. Rozhodovací činnost orgánu veřejné správy sice může být do jisté míry korigována vnitřními normami, pro jeho postup v řízení a pro rozhodnutí ve věci je však určující pouze zákon, resp. ve jeho rámci vydaný prováděcí právní předpis. Odborné vyjádření poradní lékařské komise proto nemůže s argumentem jeho závaznosti bez dalšího zpochybnit lékařský posudek podle § 8 vyhlášky č. 440/2001 Sb. Toto vyjádření může, jak již bylo naznačeno, pouze poukázat na vady lékařského posudku, který může být posléze ošetřujícím lékařem doplněn. Jestliže by tomu tak ale nebylo, nezbylo by při přetrvávajících nejasnostech o skutkovém stavu než ve věci ustanovit znalce.

V dané věci poradní lékařské komise lékařský posudek označila za nesprávný. Tato komise ohledně kontuze krční míchy dospěla k tomu, že tato není v dostupné lékařské dokumentaci řádně doložena, ohledně omezení hybnosti páteře středně těžkého stupně k tomu, že není dostatečně doložena přímá souvislost se služebním úrazem, ohledně porázové paraparézy k tomu, že tato je již nejspíše odeznělá a její přímá souvislost se služebním úrazem není jednoznačně prokázána. Ze zápisu však není zřejmé, z jakých podkladů komise vycházela, když oproti posudku ošetřujícího lékaře navrhla přiznat náhradu pouze u některých poškození zdraví. Formulace závěrů komise přitom nedává jasnou odpověď na otázku, zda jednotlivé poruchy zdraví žalobce (nebo vztah příčinné souvislosti mezi poruchou a úrazem) existují, či nikoliv. Závěry komise vyznívají spíše tak, že rozhodné skutečnosti pouze nebyly prokázány. Jedná se přitom o objektivní skutečnosti, které buď jsou dány, nebo naopak nejsou, nelze však ve správním řízení ovládaném zásadou materiální pravdy rozhodnout na základě stavu *non liquet* (není jasné) v neprospěch žalobce v důsledku neunesení důkazního břemene. Dále i přes odvolací námitku žalobce, že služební funkcionář, který rozhodoval v prvním stupni, je vázán lékařským posudkem ošetřujícího lékaře, v němž bylo žalobci přiznáno zvýšení bodového ohodnocení, žalovaný neobstaral podklady, které by mu umožnily odstranit rozpor mezi závěry lékařské poradní komise a závěry posudku. Pokud tedy žalovaný vycházel ze závěrů lékařské poradní komise rozporných s posudkem ošetřujícího lékaře, které se omezují na konstatování, že navýšení bodového ohodnocení považuje komise za neodpovídající nadhodnocení, nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu ani co do základu nároku, ani co do výše náhrady škody, neboť z těchto závěrů vůbec není patrné, na základě jakých skutečností tato komise považovala závěry posudku ošetřujícího lékaře za vadné, jaké podklady postrádala a na základě jakých podkladů dospěla k vlastnímu odlišnému skutkovému závěru.

Povinností žalovaného proto v dané věci tedy bylo (a v dalším řízení bude) vyzvat ošetřujícího lékaře žalobce MUDr. M. B., Ph.D., aby reagoval na závěry zápisu z jednání

lékařské poradní komise ze dne 3. 10. 2013 a doplnil svůj posudek o objasnění existence poruch zdraví, které poradní lékařská komise zpochybnila. V případě, že i poté bude žalovaný mít na základě doplněného posudku ošetřujícího lékaře pochybnosti o nároku žalobce na náhradu škody nebo o výši škody, bude na místě obstarat si k objasnění těchto skutečností znalecký posudek. Znalce přitom žalovaný ustanoví postupem podle § 56 správního řádu.

Soud pro úplnost dodává, že názor žalovaného prezentovaný ve vyjádření k žalobě, že o výši náhrady podle § 6 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. může rozhodnout jedině soud, je mylný. Jedná se o otázku, kterou posuzuje služební funkcionář v řízení ve věcech služebního poměru (zde v řízení o náhradu škody způsobené služebním úrazem). Postupuje přitom podle stejných kritérií jako soud v občanském soudním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 Ads 2/2011–66). Jak již bylo uvedeno výše, opatřit potřebné podklady, včetně znaleckého posudku, je-li k dostatečnému objasnění skutkového stavu potřebný, je v daném řízení povinností žalovaného. Nelze tuto povinnost přenášet na žalobce pod následkem neúspěchu ve věci, jestliže žalobce sám podklady nedodá.

Soud uzavírá, že žalovaný v rozporu s výše uvedeným nevyzval ošetřujícího lékaře k odstranění vad posudku, které zjistil z odborného vyjádření lékařské poradní komise, vzal za své závěry lékařské poradní komise, které však v rozporu se zásadou materiální pravdy ve správním řízení vycházejí z pravidel o důkazním břemenu v neprospěch žalobce, a rozhodl proto na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Tedy neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 180 odst. 1 služebního zákona a zatížil tím řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto soud shledal žalobu důvodnou a zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení účastníků rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, neboť soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 12.342,- Kč, a to za náklady na právní zastoupení. Tuto částku tvoří odměna za tři úkony právní služby při zastupování, tj. 3 x 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] a dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. K tomu je připočtena náhrada za 21 % DPH dle § 57 odst. 2 a § 35 odst. 2 věty druhé s. ř. s. ve výši 2142,- Kč. Celou částku je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. května 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová